

Purttin Viesti

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI

1960

N:o 3—4

Rajalla

Synnyinseutuni sodan jälkeen rakennetussa kirkossa vietetään kesäisin juhlaa, johon kutsutaan kaikkia entisiä sekä nykyisiä nuijamaalaisia. Ollessani tuollaisessa juhlassa esitti jumalanpalveluksessa saarnannut pappi toivomuksen, ettei juhlakansa menisi valtakunnan rajalle, joka on aivan kirkkomäen alla, jotta välttyttäisiin selvittelyiltä, joita sellaisesta saattaisi aiheutua ja jotta edelleenkin saataisiin vuosittain koontua sellaisille juhlille.

Olin kuitenkin ennen jumalanpalveluksen alkua, ennen varoituksen saamista, kävellyt kirkolta rajan taakse jääneeseen kotiini johtavaa ruohottunutta, jo melkein poluksi pienentynyttä tietä, jonka puut ja pensaat olivat kuin kattaneet lehtimajaksi, kohti rajaa, hiljaisen kaipauksen viipyessä mielessäni ja hiljaisuuden vallitessa myös ympärilläni — vain lintujen viserrystä kuului...

Säpsähdin, kun lähestyessäni rajapuomia, yht'äkkiä kaksi rajavartiosotilasta konepistooleineen nousi makuulta maasta ja he kysyivät, onko minulla oleskelulupa tai matkustulus, joka oikeuttaa olemaan rajavyöhykkeellä.

— Minulla oli matkustulus —, mutta pääsin vain rajalle.

Riipaisevan kipeästi koin silloin sen, etten pääse kirkkotietä kotiin, niinkuin lapsena, vuosia sitten.

Silloin tulivat mieleeni erään vanhan rovastin sanat, jotka hän lausui kuulutuaan sen, että kotini on jäänyt rajan taakse: "Tie ylöspäin on selvä." Silloin tajusin elävämmän kuin ennen, että vaikka raja vartioineen estää pääsemiseni maalliseen kotiin, on tie ylöspäin — taivaan kotiin — selvä, jos uskon Jeesukseen, joka on tie, totuus ja elämä ja

että tie ylöspäin on selvä myös siinä mielessä, että saan rukouksessa lähestyä Isää ja kiittää hänen armollisesta johdatuksestaan.

Silloin käsitin myöskin, että elämänsäkin pitäisi pysyä "rajan selvänä" niin, etten kerran säpsähtäen havahdusi huomaamaan, että syntielämäni nousee eteeni taivaan tien sulkevana rajapuomina ja vartiosotilaana ja että joudun silloin iankaikkiseen kadotukseen, jos en omista Jeesusta — matkustuluslupaa —, joka oikeuttaa menemään aivan kotiin asti — ei tarvitse pysähtyä rajalle. Huomasin tarpeelliseksi myös varoituksen raja-alueelle menemisestä. On turvallisempaa oleskella kauempana sieltä, missä tietää kiusausten synnin tekemiseen olevan suuremmat. Siellä katoaa helpommin omantunnon rauha, niinkuin valtakunnan rajallakin voi kadota rauha. Se koetaan kipeästi. Silloin menetetään aina jotain, tulee ahdistava tunne. Kokonaisuus menee rikki. Mutta tuhlajapojan lailla saa jokainen palata rauhan kadottaneenakin, rikkinäisenä ja tuhoutuneena takaisin Isän luo, ja niinkuin olen kuullut sanottavan, Hän ei korjaa ja paikkaa rikkinäistä, vaan antaa uuden elämän. "Jos joku on Kristuksessa, niin hän on uusi luomus."

— Näin valkeiden ristien rivit, näin sankarihautamuistomeriksi pystytetty halkaistun luonnonkiven, jonka pintaan oli kirjoitettu niiden nimet, joiden elämä otettiin, jotta me saisimme elää vapaassa isänmaassa. Näin kirkon ristin, Jeesuksen ristin, jossa "meillä on lunastus" ja johon katsoen pelastun ja pääsen kotiin.

Laura Kemppinen

1946—47

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI
N:o 3—4 Päätöimittaja: Toivo Salomaa 1960

LÄHTÖ

*Matkaan lähden, vaikka olen heikko,
vaikka vaanii lankeemuksen peikko.
Vaikka eessä onkin korpitie.
Vaikka haavoilla jo jalkan lie.*

*Tiedän, etten matkaan lähde yksin.
Hän mua seuraa, kuljen käsityksin
Hänen kanssaan, Hänen vierellänsä.
Onneni on olla lähellänsä.*

*Hyvin hiljaisena matkaan lähden.
Nöyrytyneenä lankeemusten tähden.
Tule Jeesus, ota kädestäni,
seiso korpitiellä vierelläni.*

Marjatta Pitkänen

Jumalan sanan siunaus

"Kun sinun sanasi avautuvat, niin ne valaisevat ja antavat yksinkertaiselle ymmärrystä." Ps. 119: 130.

Psalmi 119 kokonaisuudessaan kertoo ihmisen turvapaikasta ja lohdutuksesta elämän taistelun keskellä. Ja se lohdutus on Jumalan sana. Jumalan sana oli turvapaikka jo vanhanliiton kansalle, sanan valossa elettiin Jumalan tahdon tiellä, sanan valossa tähyttiin tulevaisuuteen, odotettiin Messiaan ilmestymistä, maailman Vapahtajana ja Lunastajana. Niinpä voitiinkin sanoa sydämen vakaumuksesta: "Sinun todistuksesi ovat minun ikuinen perintöosani, sillä ne ovat minun sydämeni ilo" Ps. 119: 111. Mutta vielä enemmän on syytä sinulla, Jumalan "armolapsi", jonka ei tarvitse tähtyä tulevaisuuteen, vaan saat katsella taaksepäin Golgatan ristin miestä ja Hänessä pelastustasi ja autuuttasi. Niinpä apostoli Paavali sanoo puolestasi rohkeasti: "Muuta perustusta ei kukaan voi panna, kuin mikä pantu on, ja se on Jeesus Kristus." 1 Kor. 3: 11.

Sinä toveriliittolainen ja opistomme ystävä, joka olet samojen kiusausten ja ahdistusten alainen kanssani, taistellesasi perkelettä, maailmaa ja omaa lihaasi vastaan, rohkenen kysyä sinulta: Elätkö tätä lukiessasi sanan todistuksesta Jumalan armolapsena. Vai onko saanut jokin vähäpätöinen sivuseikka, esim. rakastuminen tähän maailmaan, aineelliseen, tai hetken kestävään tämän ajan kuviteltoon iloon, jolla ei ole iäisyysarvoa, vieroittaa sinut Jumalan sanasta? Olet ehkä Taivaallisen Isän sinua varten suunnittelemalta tieltä, taivastieltä, tehnyt "varaslähdön", niinkuin joskus urheilija saattaa kilpakentällä tehdä. — Mitä on silloin tehtävä? On palattava takaisin lähtökuoppaan, Golgatan ristin ja kasteen armon osallisuuteen. Muuta tietä, kuin "tuhlaajalapsen"

paluutie, ei Herralla Jeesuksella ole meille esitettävänä. Siksi sinä saat tulla epätoivoisenakin, synnin ahdistamana ja raatelemana Jeesuksesi luo ja sanoa Hänelle hengellisen laulun runoilijan kanssa: "Jos en voikaan luokses voittajana tulla, tuon sulle tappioni kuitenkin. Mä tiedän, onhan haavoihini sulla, parannus, lääke, kaikkein syntien."

Sinun, joka elät uskossa, sopii myös edelleen tarkistaa tilaasi Jumalan edessä päivittäin, ettei hengellinen ylpeys vieroita elävästä Jumalasta, ettei Jumalan suusta kuuluisi sama sana, mikä kerran sanottiin Laodikean seurakunnalle: "Sillä sinä sanot: Minä olen rikas, minä olen rikastunut enkä mitään tarvitse; etkä tiedä, että juuri sinä olet viheliäinen ja kurja ja köyhä ja sokea ja alaston." Ilm. 3: 17. Koska meitä vaarat uhkaa oikealta ja vasemmalta, on ainoa oikea tapa ja mahdollisuus elää Jumalan lapsena vain Jumalan sanan valossa. Psalmin kirjoittaja antaa neuvon kysymykseen: "Kuinka voi nuorukainen pitää tiensä puhtaana? Siten, että hän noudattaa sinun sanaasi." Ps. 119: 9. Me tarvitsemme joka päivä hiljaisuutta Jumalan edessä, Marian mieltä. "Sun oi Jeesus jalkais juureen istun lailla Marian. Ääntäs siinä tahdon kuulla, se tuo lohdun rintahan. Jeesus kallis, luonas yksin täyttyy kaikki tarpehen. Löydän luonas sielun rauhan, muualt, en mä löydä, en."

Se, mikä tekee heikoiksi ja voimattomiksi taivastiellä, on seurausta synnistä. Hengellinen näivetyystauti, puutostauti, kalvaa meidän olemustamme ja elinjuuriamme. Tarvitaan jatkuvasti Jumalan eläväksitekevän sanan voimaa, että hengellinen näkökykymme kirkastuisi kirkastumistaan, ja meidän vartiopalkallemme näkyisi, ei vaan tämän ajan aarteet ja rikkaudet houkuttelevina,

vaan Jumalan rikkaudet kaiken yläpuolella. Sillä "kun sinun sanasi avautuvat, ne valaisevat ja antavat yksinkertaiselle ymmärrystä." Tekstissämme tarkoitetaan yksinkertaisella Jumalan tahdon alle alistunutta ihmistä, Jumalan valistamaa ihmistä, jonka elämässä on toteutuneena Jeesuksen sana siitä, että Jumalan valtakunta on lasten kaltaisten. Sinä Jumalan armolapsi! Älä unohda Jumalan sanan käyttämistä, vaan anna sen valaista eteesi koko totuus, "taivas

aarteineen". Älä unohda rukousta, vaan muista aina hiljentyessäsi rakasta opistoamme, opettajia, toveriliittolaisia ja nykyisiä oppilaita, niin että meidän matkamme olisi matkantekemistä yhteisessä pyhiensaatossa, yhteisenä tunnukseksi: "Meillä on lunastus Hänen verensä kautta, rikkomusten anteeksisaaminen Hänen armonsa rikkauden mukaan." Efes. 1: 7. Silloin todella eletään sanan alla, sanan siunauksesta.

Pekka Lehikoinen

Puhdista riemun

Saamme usein kokea sen, kuinka suunnattoman haurasta ainetta me olemme. Kuinka vaikea meidän on kestää esimerkiksi yllättävää suurta iloa. Se läikkyä yli reunojen ja tuntuu, että se voisi särkeäkin astiamme. Toisaalta ilo voi tehdä meidät voimakkaiksi, mutta samalla pelkäämme aivankuin aavistellen vaaraa. Olisikohan niin, että tuohon voimantuntoon on valahtanut jotain omasta minästä, pettäväistä omaa voimaa. Jopa niin, että lankeemuksen vaara on aavistamattoman lähellä. Oltuamme juuri ilon hurmiossa, saamme nyt ihmetellä, kuinka tämä on mahdollista, että yht'äkkiä kaikki muuttui. Tapahditi jotain sellaista, että nyt olen häpeän vallassa, onnettomana, kuin kaikki olisi pirstaleina. Kesken arkipäivää lahjana tullut ilo turmeltui omasta syystäni, hetkessä ja arvaamatta.

Olemme taas ehkä oppineet, tai meille on yritetty opettaa, että kaikki olisi annettava kokonaan Jumalan hoitoon, sydämemme kaikkine tunteineen, aina ja pohjaa myöten.

Tulee mieleen Siionin Kanteleen lauluista muutamia säkeistöjä, joissa puhutaan juuri siitä, kuinka ilokin olisi näin

pyhällä arkuudella tuotava Jumalan kasvojen eteen, Hänen siunattavakseen.

*Suo, ettei riemu, murhe mainen
Mua vangikseen sais uudestaan!
Ah, ennenkin on uskovainen
Näin eksynyt pois uskostaan.*

*Sun Henkes suo mun mielen täyttää,
Ja päivittäin mun aina suo
Vain vertas autuudeksen käyttää.
Se yksin puhtahaks mun luo.*

487: 4, 5.

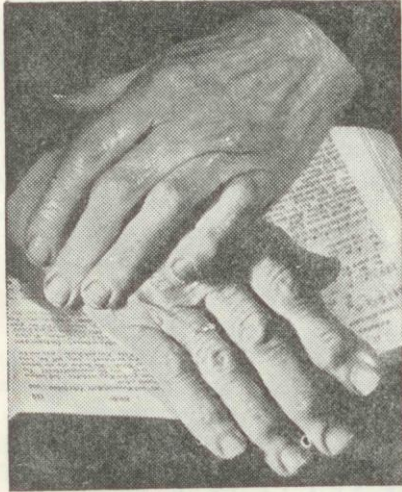
Kauhean totta on, että on vihollinen, joka kiertää meitä ja vaanii jokaista tilaisuutta ja hetkeä sekoittaen äkkiä ja huomaamatta myrkkypisaran ilonkin maljaan.

*"Jos viivyt, uskon sun hoitohosielun
Tuskani lievitä, puhdista riemun."*

87: 4.

Kaita on tiemme. Emme saisi koskaan unohtaa, että vain "ilo Herrassa on meidän väkevyytemme."

Helvi Valkonen

Esirukous on väkevä voima

Uuden opistovuoden alkaessa tulee usein ajatuksissa eteen kysymyksiä: Mitä voisi tehdä tulevien opistolaisten hyväksi? Mitä voisinkin tehdä, että opettajat jaksaisivat suorittaa iloisin ja rohkein mielin usein hyvinkin raskaalta tuntuva työtään?

Sinä, joka olet ollut opistossa, tiedät opistotyönkin olevan usein taistelua hyvän ja pahan välillä. Siinä taistelussa tarvitaan uskon voimaa, jota saadaan vain ylhäältä. Olemmeko muistaneet rukouksessa pyytää sitä voimaa Jumalalta koko opistoväelle? Toveriliittolaisina meille kuuluu vastuu veljistämme. Juuri meidän tulisi kantaa opistokotia kaikkine jäsenineen rukouksessa Jumalan luo. Pyytäkäämme Jumalalta voimaa opettajille, että he jaksaisivat tehdä uskossa ja toivossa työtään ja siunausta opistokodille, että Jumalan tuulet toisivat Hengen virvoittavia sateita sen tulevan polven ja toveriliittolaisten elämään.

Meidän olisi käytävä tervehtimässä opistoväkeä edes yhteisten juhlien aikana. Mutta kun menemme opistolle, niin älkäämme unohtako rukousta! Menkäämme joukolla, rukoillen, hiljaisella ja anovalla mielellä, että saisimme siunauksen.

Te vanhemmat! Rukoilkaa niiden puo-

lesta, jotka te lähetätte, niin varmaan teettekin. Kantakaa heitä opettajineen Jumalan siunattaviksi. Esirukous on väkevä voima, vaikka se tuntuisikin heikolta itsestämme. Jumalan sanassa sanotaan: "Minä olen heikoissa väkevä." Teidän rukouksenne kantaa ja nostaa niitä, jotka tahtovat nuoruudessaan uupua.

Sinulle nuori opistolainen, joka olet tullut opistoon, päästäksesi lähemmä Jumalaa sanoisin: Huuda Jumalaa hädäsäsi! Hän kuulee huutosi, koska Hän on luvannut kuulla hätäsi ja auttaa sinua. Näytä rohkeasti värisi heti syksystä alkaen, että sinäkin kuulut niihin, jotka haluaisivat löytää Jeesuksen. Tiedän ja muistan itse, kuinka kunnioitimmekaan sisimmässämme niitä, jotka rohkenivat näyttää sen, mitä he tahtoisivat olla. Jos olet tullut opistoon epäillen tai jopa velvollisuudesta, koska on lähetetty, Sinulle sanoisin: Ole aralla mielellä! Tahdotisin Sinua ottaa kädestä ja vakuuttamalla vakuuttaa: Olet oikean tien alussa. Älä poikkea syrjään lähtevälle tielle! Kulje suoraan eteenpäin Jumalan sanan näyttämää tietä, Sillä samalla tiellä ovat monet löytäneet Jumalan. Olkoon jokapäiväinen rukouksesi: Lähemmä oi Jeesus sinua, Lähemmä sä vedä minua! (SK 182). Sitä samaa rukousta olen saanut siellä opistokodin suojissa opetella ja toivon, että Sinäkin sen oppisit.

Tämän saman laulun sanoilla me kaikki voimme muistaa toisiamme, nykyiset ja entiset. Samalla saamme pyytää, että Herra kokoaisi meidät kaikki matkalla uupuneetkin yhteen joukkoon yhdessä ylistämään ja kiittämään Hänen armoansa.

Erkki Korhonen
1952—53

Hän osoittaa meille tien

"Jeesus johdata
Tiemme kulkua.
Auta, että kiiruhdamme,
Jälkiäsi noudatamme.
Kätös meille suo,
Ohjaa Isäs luo."

Nämä virren sanat tulivat mieleen, kun ajattelin niitä monia nuoria, jotka näin syksyllä useimmiten hakevat kouluihin ja opistoihin. Silloinhan joutuu usein vaikean pulman eteen pohtiessaan sitä, mihin kouluun hakisi ja minkä ammatin saisi omaksi ammatikseen, jossa tuntisi työn tuottamaa iloa ja tyydytystä. Ennenkaikkea joudutaan kyselemään sitä, missä tehtävässä Jumala tahtoo meitä käyttää palvelemaan tarkoituksiaan. Ei tiedä oikein varmasti, mikä on Jumalan ja mikä oma tahto. Asia saattaa painaa arvaamattoman paljon ja tehdä ihmisestä murheellisen, niin että koko tulevaisuus näyttää pimeältä. On hyvä ja myöskin oikein kysellä Jumalan tarkoitusta elämämme kulkusuunnasta, mutta ei siitä saisi tulla taakkaa, sillä saammehan turvata Jumalan kaikkivisaaseen johdatukseen. Olemmehan usein saaneet kokea sen, että Hän aivan ihmeellisellä tavalla johdattaa ja tahtoo pitää kädestämme kiinni vieden läpi myrskynkin rauhan valkamaan.

Olen usein ajatellut, miksi me ihmiset olemme monta kertaa niin epätoivoisia ja murheellisia, mutta vika on varmasti siinä, että emme tarpeeksi luota Jumalaan ja Hänen rakkauteensa. Kuinka usein uskommekin horjuu ja tuntuu siltä, että se pienikin uskonliekki on sammumaisillaan. Kuitenkin Jumala on sanassaan luvannut: "Minä osoitan Sinulle tien, jota sinun tulee vaeltaa." Eikö olekin rauhoittava ja ihana sana! Jokaisen päivän ja jokaisen hetken

saamme ottaa lahjana Jumalalta ja elää sen iloiten armosta ja anteeksiantamuksesta. Jumala pitää huolen vaikeimmisakin elämän karikoissa ja kantaa lapsensa niiden yli. Ei meitä hyödytä mitään tähyillä tulevaisuuteen ja huolehtia liikaa sen puolesta silloin, kun tiedämme Jumalan viisaasti johdattavan. "Päivä vain ja hetki erältänsä."

Nekin ratkaisut, jotka nuori ihminen joutuu tekemään, saa turvallisesti uskoa Herramme hoitoon ja pyytää, niinkuin tuo virrentekijä, Häntä johdattamaan kulkuamme siten, että Jeesuksen jälkiä seuraten saavuttaisimme kodin, jossa ei maiset tuulet enää puhaltele. On niin turvallista kulkea kohti "valaistua vastarantaa", jonne Jeesuksen risti on viitoittamassa tietä. Kunpa kaikki jaksaisimmekin sinne saakka eikä kukaan jäisi matkalle ja uupuisi kuorman alle. Jeesus on ottanut kantaakseen sen kuormankin, ettei meidän tarvitsisi surra ja huolehtia, vaan iloiten rientää eteenpäin. Ei Jumala jätä lastaan, jonka kanssa on liiton solminut, koskaan pulaan. Hän tahtoo uudistaa sen kasteen liiton jokaisen kanssa ja tahtoo johdattaa jokaisen valmistamaansa kotiin. Uskokaamme siis kaikki huolet ja murheet Jumalalle ruokoilten Hänen johdatustaan elämämme matkalle. Hän todellakin osoittaa meille tien, jota meidän tulee vaeltaa.

"Alla kyynelten,
Jeesus pyytelen,
Etten turhaan valittaisi
Enkä tieltäs poikkeaisi.
Koetusten tie
Luokses, Herra, vie."

Raili Majoinen
1957—58

ERÄS KESÄN MUISTO

Kerran kauniina sunnuntai-iltana joukko seurakunnan nuoria eli "seurakuntaharrastelijoita" kokoontui omalle mökillensä järven rannalle.

He toivat yksinäisyyden hiljaisuudessa uinuneen mökin ympärille elämää. Lähettyvillä oleva lentopallokenttä sai heti nuoria luoksensa. Sitä se oli odottanut jo niin kauan, että ruoho sen pinnalla oli ennättänyt kasvaa polvenkorkeudelle. Mutta nyt, kulottuneiden lauhamättäiden sijasta, se sai nähdä nuorten riemukasta elämäniloa. Muutamat koettelivat taitoansa nuolenheittäjinä. Olimme saaneet uudet nuolet ja taulun. Iloista puhelua kuuluu kaikkialta, mökin sisältäkin. Liedellä on mustakylkinen pannu, jonka makea kahvintuoksu täyttää mökin. Tuli takassa palaa iloisesti räiskähdellen. Sen liekit antavat lämpöä ja valoa mökin hämärään ja seinällä oleva koivukepeistä tehty risti loistaa valkoisena liekkien loimossa.

Kun kahvi oli tullut juoduksi s.o. pannu tyhjäksi, pelattu palloa ja tikan heittoonkin kyllästytty, kokoontui joukko mökin verannalle hiljentymään Sanan ääreen. Siinä hiljaisuuden vallitessa eräs nuorista sai aiheen sanoa: "Olemme kuin laivassa". — Tosiaankin, vilpas laine loiski aivan lähellämme ja siintävä järven ulappa näytti jatkuvan äärettömyyksiin. Pieni joukkomme oli kuin laivalla, pitkällä matkalla oltaessa, yhtenä joukkona. Mutta ajatus riensi eteenpäin. Tuli mieleen kysymys: Kuka on laivamme perämies? Koko elämämme on kuin purjehdusta. Laivan suunta riippuu siitä, kuka on sen peräsimessä, tai se saattaa ajelehtia haaksirikkoisena tuuliajolla.

Virsien ja hengellisten laulujen säveleet soivat nuorten joukossa. Eräs vie-raileva pappi kertoi matkaltaan Itä-Saksaan, Lutherin muistopaikkoihin ja kristityistä siellä — vaikeuksien ja ahdistusten keskellä. Lopuksi kaikki yhdessä pyysimme Isän siunausta ja yhdessäolomme päättyi iltavirteen: "Taus päivä ajan virtahan nyt iäks' uppoa."

Aurinko teki mailleen lähtöä. Sen viimeiset säteet viipyivät hetken leikkien ruohistossa. Vedenpartaalla kasvavat koivun riipat liikahtelevat heikosti leudon illatuulen sipaisusta. Yhdessä hämäryyden kanssa saapuu maisemaan rauhaisa tunnelma.

Hiljaista on mökinkin ympärillä. Nuoret ovat hajaantuneet. Äänetön, vain ajatuksissa lausuttu, rukous lähtee yksinäisen sydäimestä: Kunpa voisin antaa elämäni purren ohjauksen kokonaan Mestarin käsiin. Jos tahdon purjehtia laivassa, jota Jeesus ohjaa, saavun perille Isän luo. Rakas Jeesus, ohjaa Sinä.

Eero Snicker

1958—59

ETSITKÖ ONNEA?

Katselitko kesäisenä aamuna peilityyntä järven pintaa ja kaukana siintäviä vaaroja? Kuuntelitko pääskysten iloista liverrystä pääsi päällä? Kenties astelit paljain varpain aamukasteisessa ruohikossa ja tunsit itsesi tyytyväiseksi.

Et kaivannut muuta, tiesit, että olit onnellinen.

Näin oli hetken. Muistit, että pian tulee syksy pimeine iltoineen ja arki aheruksineen. Kesän kauneus katoaa, ja

(Jatk. siv. 19.)

Kesä opistolla

Aidit "laulutunnilla".

Kesä sen opistokodin suojissa, jossa talvinen työkausi on vietetty. Tämän saimme me muutamat nuorimman kurssin oppilaista kokea, jotka kuluneen kesän vietimme tutuksi ja rakkaaksi käyneessä talossa.

Kun toukokuun 8 p:nä tuttu nuorten joukko sulki opiston ovet, tunsimme me tänne jääneet suuren hiljaisuuden henkivän kaikkialta vastaamme. Kyyneleet silmäkulmissa katselimme tyhjiä paikkoja ja ajattelimme monia jäljellejääneitä muistoja ja tapahtumia.

Kauan emme voineet näin tehdä, sillä keväisin voimin täytyi tarttua töihin. Todeksi saimme kokea sen, että työ on paras ikävän haihduttaja. Talven kahleista vapautunut maa odotti muokkamista. Kun näin tartuimme työhön kiinni, emme huomanneetkaan enää ympärillämme olevaa autiutta ja hiljaisuutta. Kaikkialla tuntui olevan elämää, sillä koko luonto "uhkui luomisintoansa".

Kauan ei talomme ollut tyhjä, sillä 7 päivänä kesäkuuta täyttyivät huoneet seurakuntien ja diakoniakylätoimikuntien lähettämistä rasittuneista äideistä. Heitä olikin hyvän matkaa viidettäkymmentä. Kyllä tuntui hauskalta työs-

kennellä heidän hyväkseen keittiön puolella ja varmasti samaa iloa koki myöskin leirin hyvä "äiti", rouva Salomaa. Aidit olivat tavattoman kiitollisia kaikesta vähästäkin. Heidän seurassaan tunsimme kuuluvamme suureen perheeseen, joka on nimeltään seurakunta.

Leirin kohokohtaksi tuli yhteinen kirkkomatka Nurmekseen. Tämä matka aivankuin kruunasi koko leiriajan. Saimmehan siellä yhdessä toisten kanssa kiittää Jumalaa kaikesta menneestä ja pyytää Häneltä uutta siunausta ja voimaa tuleviksi päiviksi.

Lopettajaistilaisuudesta jäi erikoisesti mieleen "pikku-äidiksi" kutsutun todistus elävästä elämästä. Hän kiitti Jumalaa siitä suuresta rakkaudesta, jota hän oli saanut kokea arkisessa elämässään.

Haikein mielin jätimme hyvästit tälle joukolle.

Tuskin ovi oli sulkeutunut heidän jäljessään, kun sen jälleen avasivat nuoret kädet. Pohjois-Karjalan Marttatyttöleiri aloitti viikon kestävän ohjelmansa. Heidän mukanaan talo tuli täyteen nuorta elämää ja touhua.

Kesän kohokohtana oli kuitenkin hartaasti odotetut juhannusjuhlat. Niitä

odotettiin todellakin, sillä silloinhan saatiin tavata rakkaita opistovereita. Jälleennäkemisen ilo olikin suuri. Usein kuului huudahdus: "Oletko sinäkin täällä! Kyllä on hauska tavata."

Kun aattoiltana olimme kokoontuneina kokon ympärille sisaruspiiriin ja siinä luimme itsemme ja toinen toisemme ylitse Herran siunauksen, tunsimme sydämemme lämpenevän saadessamme kuulua toveriliittoon.

Juhannusjuhlien kaikista tilaisuuksista jäi aivankuin päällekirjoituksena kertomaan laulu: "Yhtehenkö tulla saamme . . . Yhtehen, yhtehen pääsemkö vielä kerran." Jospa saisimme kaikki kerran viettää iankaikkista juhlaa taivaan kodissa.

Heti juhannuksen jälkeen alkoi toinen äitileiri maalaisliiton naisten järjestämänä. Tällä leirillä oli "äitinä" toiminnanjohtaja Aili Talja.

Leirit päättyivät ja saimme siirtyä jälleen puutarhatöihin.

Kesä kokonaisuudessaan oli tavattoman rikassisältöinen. Tarjosihan jo luontokin kaikkein parhaintaan. Näin jälkeinpäin ajatellen ei voi muuta kuin ristiä kätensä ja sanoa: "Suuret ovat sinun tekosi, Herra!"

Eila Ikonen
(1959—60)

Kesä meni

Kun viimeksi kirjoitin tähän lehteen, oli kevät. Nyt on syksy tullut ja Japaniin lähtökin on pian edessä. Varmaankin arvaatte, että on ollut hauska tavata ystäviä ja sukulaisia eri puolella Suomea. Opistollakin olin kaksi viikkoa rippikoululeirin aikana. Kävimme rippikoulutyttöjen kanssa Kohtavaaralla, leikimme Romurannassa, kävimme joka päivä uimassa ja teimme myös eräänä aurinkoisena ja tuulisena päivänä moottoriretken sille saarelle, jossa kasvaa vain yksi mänty ja jossa on kalamaja. Hilma-täti laittoi joka päivä niin hyvää ruokaa, että kaikkien leiriläisten vaatteet kävivät pieniksi.

Katselimme monena iltana rainakuvia Japanista ja kerran oli lähetyksiltä, jossa oli yleisöäkin.

Iltanuotioillat peilityynen Lipinlahden rannalla auringon laskiessa ja illan hiljaa tummuessa ovat varmaan jääneet kaikkien leiriläisten mieliin.

Nyt en luultavasti taas moneen vuoteen pääse käymään Suomessa ja opistolla. Mutta "siellä, täällä Herra mun turvani on, siellä, täällä armo on muuttumaton". Armon turvissa saamme elää joka päivä.

Kaisu Piirainen

Kohtavaaran pysäkillä odotetaan junaa. Etualalla opiston kesätyttöjä, taka-alalla rippikoulutyttöjä, lähdössä Nurmeksen seurakunnan nuorten vieraaksi heidän kesämökilleen.

Rippikoulu saapumassa eräänä aurinkoisena ja tuulisena päivänä Iljanluodolle.

*Oi rajatonta rakkautta,
Mua kohtaan suur on armotyös.
Oi ääretöntä laupeutta,
Kun velkani sä maksoit myös.
Sua kiittää sielu armoitettu,
Ylistää laumas lunastettu.*

*Sun omas, Jeesus, tahdon olla
Ja elää sulle yksinään.
Kun Sinä armos auringolla
Saat sydämeni syttymään.
Sinua kiitän riemumielin
Ja veisaan sydämin ja kielin.*

*Suo pyhän nimes kunniaksi
Mun aina täällä vaeltaa.
Tee sanassas mua vakavaksi.
Mua henkes anna johdattaa.
Niin että kerran taivaassasi
Sua kiitän rakkaudestasi.*

*Rippikoululeirin konfirmaatio-
virrestä 422*

**"Leimahda liekki loistavin
valoin
Suo meille kauneus, uudet
näyt ja riemu."**

Vuosijuhlilta poimittua

Puhutteleva oli se nuorisojoukko, joka oli kokoontunut Evankeliumiyhdistyksen 87. vuosijuhlille Helsinkiin 30. 6—3. 7. 1960.

Millä tämä nuoriso puhutteli? Laulullaan. Kun kuuntelin, miten riemukkaasti soivat tutut Sionin Kanteleen

laulut, tuli mieleeni sana Pyhästä Raamatusta: "Hyvä on Herraa kiittää ja veisata kiitosta Sinun nimellesi, Sinä Korkein." Juhlakansan kasvoista näkyi selvästi, että se tahtoi kiittää Jumalaa.

*

Torstaina 30. 6. klo 18.30 oli näitten

juhlien alkajaiset Johanneksen kirkossa. Oli useita puheita, Evankeliumiyhdistyksen johtaja, rovasti Toivo Rapeli piti tervehdyspuheen muistellen kulunutta vuotta työsaaroilla. Professori Jouko Vuorinen puhui siitä rauhasta, minkä Vaapahtaja voi antaa ihmissydämeen. Saimmepa kuulla oikein elävän tervehdyksen kaukaisimmalta työsaraltamme, Japanista. Sen esitti erään suuren japanilaisen yliopiston vararehtori professori Sukenaga Murai, joka rovansa kanssa oli saapunut näille juhlille, jotka samalla olivat Japaninlähetyksen 60-vuotisjuhlat. Tulkkina toimi pastori Paavo Savolainen. Hän toi tervehdyksen Japanin luterilaiselta kirkolta kiittäen samalla suomalaisten siellä suorittamasta työstä. Loppupuheen piti rovasti Lauri Mustajoki.

*

Päivien aikana sattui varmaankin monta iloista tapaamista. Pitkänkin ajan kuluttua tapasivat toisensa opistoverit tai opiston opettajat ja oppilas. Jälleennäkemisen ilo oli suuri.

Taas tuli todeksi Raamatun sana: "Jos me valkeudessa vaellamme, niin meillä on yhteys keskenämme". Silloin olemme valkeudessa, kun meillä on selvä yhteys ylöspäin. Tämän yhteyden tulisi olla niin selvän, ettei sitä olisi häiritsemässä pieninkään ajatus tai teko. Kun olemme valkeudessa, silloin myös keskinäiset suhteemme pysyvät ehjinä. Mutta tuo sana jatkuu: "Ja Jeesuksen Kristuksen, Hänen Poikansa veri, puhdistaa meidät kaikesta synnistä." Tätä veriarmoaa haluttiin kirkastaa näillä juhlilla. Kirkastuiko se uusille sieluille, sitä on vaikea sanoa, mutta on varmaa, että se puhuteli monia.

*

Perjantai oli tavanmukaisesti nuorisopäivä. Klo 9 oli Lutherin kirkossa nuorisojumalanpalvelus, jossa saarnasi kirkkoherra Veikko Lehtinen tekstinään rikas nuorukainen.

Samana päivänä iltana oli nuorisujuhla, jossa tunnettiin hengen yhteyttä eri puolilta tullessiin nuoriin, erikoisesti kansanopistonuoriin. Juhlapuheessaan piispa Eero Lehtinen käsitteli nuoren ihmisen vaikeuksia ja ongelmia. Aiheena hänellä oli Jeesuksen rikkaalle nuorukaiselle lausumat sanat: "Mene ja myy kaikki, mitä sinulla on." Hän sanoi mm., että nuori ihminen näkee, mitä hän joutuu menettämään lähtiessään

Rikas nuorukainen

*Tuli nuori mies
juosten Jeesuksen luo.
Hänen sydän ties
mikä syy oli tuo.*

*Halu rinnassa paloi
elämän iankaikkisen
nuorukaisen se toi
kysyen luo Jeesuksen.*

*Mitä Jeesuksein
pitää mun tekemän
että omaksein perisin
iankaikkisen elämän.*

*Myy omaisuutesi
kaikki köyhille lahjoita.
Tule luokseni takaisin
ja seuraa minua.*

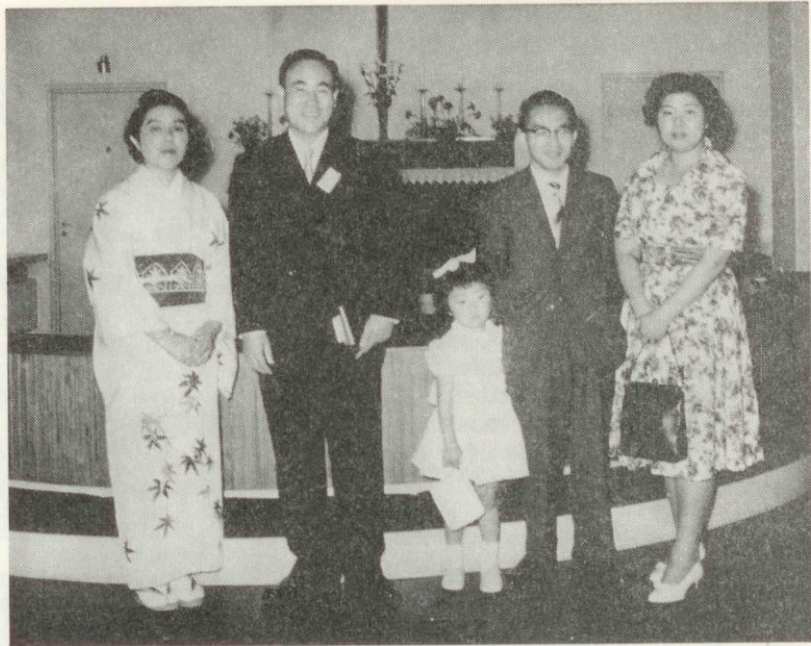
*Näin tinkimätön oli
Jeesuksen vaatimus.
Nuorukainen synkäksi tuli
meni murheellisena pois.*

*Kaikki tai ei mitään
on vastaus Jeesuksen.
Ei saa olla esteenä mikään
elämän iankaikkisen.*

Pekka Partanen

1957—58

Juhlien japanilaiset vieraat: vasemmalla prof. Murai rouvi-
neen ja oikealla toh-
tori Sakai rouvansa
ja Suomi-tyttärensä
kanssa.

Jeesuksen seuraan, mutta hänellä ei ole aavistustakaan, mitä rikkauksia hän on saava sijaan. Kansanopistoryhmien esiintyminen oli mielenkiintoista ja puhuttelevaa. Meidän oman opistomme toveriliittolaisia oli kaikkiaan viitentoista. Lauloimme tunnuslaulustamme viimeisen säkeistön.

*

Lauantaipäivä oli varattu sisälähetykselle ja sunnuntai Japaninlähetykselle. Ennenkuin kirkko voi olla elävä, sen on nähtävä oman maan hätä ja sen on nähtävä pakanamaitten hätä. Silloin se on Kristuksen oma kirkko.

*

Näillä päivillä olimme saaneet mais-
taa, miten Herra on hyvä. Olimme myös-
kin tulleet huomaamaan: emme olekaan
yksin, on paljon muita veljiä ja sisaria,
jotka kilvoittelevat samoin ristini tiellä
kuin mekin.

Taas Jeesus tahtoi vetää lankeavia
lapsiaan lähemmä itseään. Kiitä minun
sieluni Herraa!

Elvi Heikkinen
1958—59

Eräs kolehti

Ohjelmaan oli erään päivän kohdalle merkitty uhrilahja lähetykselle. Ihmettelin, miksi kolehti on merkitty oikein painettuun ohjelmaan ja sitä varten varattu määrätty aika. En tiennyt mitään ennakkojärjestelyistä ja nuorisoliittojen saamista ohjeista. Ihmettelin myöskin, miksi eteen oli asetettu pieni pöytä valkoisine liinoineen ja sen päälle kaunis punaiseksi lakattu vakan tapainen astia. Olimme asettuneet aivan etupenkkiin alttarin sivustalla, koska ohjelman ensimmäisenä numerona oli Kaisu Piiraisen tervehdys juhlakansalle, oikein nähdäksemme ja kuullaksemme hyvin tätä omaa lähettiämme. Hän kertoi työstään lasten parissa. Aikuiset epäilevät ja järkeilevät, lähetystyöntekijäkin joutuu pakanuuden puristuksessa usein tarkistamaan uskonsa perusteita. Mutta lapset eivät epäile. Kun heille kerrotaan Jeesuksesta, he uskovat. Seurasi rovasti Rapelin juhlaesitelmä, joka käsitteli Japaninlähetyksemme 60-vuotishistoriaa. Todettiin, että japanilaisten kristittyjen

oma vastuu on lisääntymässä, kun ohjat yhä enemmän tulevat siirtymään japanilaisten omiin käsiin juuri perustetussa Japanin luterilaisessa kirkossa, johon myöskin meidän lähetyksemme on liittynyt.

Juhlaesitelmän päätyttyä asettuivat alttarikorokkeella olevan pöydän taakse prof. Murai, rov. Rapeli ja prof. Vuorinen. Ajattelin vielä, mikä ihmeen näytelmä nyt seuraa, kun kehoitettiin uhrilahjan tuojia astumaan esiin. Hetken hiljaisuus, mutta sitten nousi penkeistä yksi toisensa jälkeen kädessään kirjekuori ja ennenpitkää oli keskikäytävällä etenemässä alttaria kohti vaikuttavan sankka kulkue ja itsekukin Nuorisoliiton edustaja pudotti lahjansa vuorollaan "uhriarkkuun" puristaen sen jälkeen prof. Murain kättä samoin kuin Yhdistyksen johtajan ja johtokunnan puheenjohtajan kättä. Samanaikaisesti koottiin penkeissä istujilta kolehtihaaveihin heidän lahjansa kansan laulaessa intomielisesti Sionin Kanteleen laulua: "Autuus suuri, oomme Herran kansa". Näky oli vaikuttava. Rakkaus Japaninlähetystyötä kohtaan oli aivan kuin nähtävissä ja tunnettavissa. Pyhä antamisen ilo näkyi kasvoilta ja yhä voimakkaampana kaikui laulu: "Kaikki antakaamme lahjojamme työhön kallehimpaan Herralle. Herran kulta on ja hopeamme Antakaamme kaikki Hänelle". Pitkä laulu ennätti jo loppua ja yhä vain riitti jonoa keskikäytävällä. Suuri olikin se summa, minkä 60-vuotias lähetyksen näin uhrilahjana tässä tilaisuudessa sai 1.548.000 mk.

*

Erikoisen tuntunsa juhlille toi japanilaisten kristittyjen mukanaolo. Tohtori Sakain perhe on evankeliselle kansalle ennestään tuttu. Suomi-tyttö oli jälleen kaikkien suosikki. Hän puhuu suomea täydellisesti. Tohtori Sakai esitti myös puheensa suomenkielellä. Ajatellen kotimaansa levottomia oloja hän toi esiin ajatuksen, että evankeliumi on varmin tie rauhan aikaansaamiseksi maailmassa. Professori Murai kertoi kodistaan. Hänen vaimonsa on ollut kristitty ennen häntä. Suuri vaikutus on ollut eräällä kristityllä japanilaisella naisopettajalla, joka on odotettu vieras heidän kodissaan.

Sun omanas

Uskon, että Sinulla Ystäväni on omassa elämässäsi paljon huolta ja harmia, jopa pientä pelkoakin tulevaisuudestasi. Varmaan olet joskus yksin ollessasi tullut punninneeksi noita vaivojasi vertaamalla niitä tuttavasi vastaanvanlaisiin. Mikä oli tulos? — Oma taakka köykäisempi.

Tällaisia suuremman taakan kantajia on kovin monta. Syyt ovat hyvin moninaiset. Moni taistelee puutteen keskellä jokapäiväisestä toimeentulosta. Eräät tuntevat elämässään liiallisen kiireen tuottaman rasituksen. Siitä kertoo kireä kasvojen ilme. Hiljaiseen hetkeen ei ole aikaa eikä uskallustakaan. Rauhatonta ja pelkäävää sielua vaiennetaan toudulla.

Vielä on ryhmä ihmisiä, joita painaa yksinäisyyden raskas taakka. Ystävät ovat unohtaneet. Ei ole kenelle sydäntään keventäisi. Näitä viimeksimainittuja ihmisiä emme useinkaan huomaa.

Viime aikoina on tuon tuostakin tullut mieleeni nuo Tuomas Kempiläisen sanat: "Jeesuksen ollessa läsnä on kaikki hyvää, eikä mikään raskaalta tunnu." Nuo sanat ovat tehneet monen kärsivän hyvin onnelliseksi — ehkäpä Sinutkin.

Eero Moilanen
1952—53

Mieleeni jäi kauniina kuva juhannusjuhliilta, kun toisena sunnuntaipäivänä istuimme ruokasalissa ja lauloimme äänissä talvella opittuja lauluja. Lauloimme senkin laulun, joka tuli läheiseksi jo talven aikana, vaan vielä läheisemmäksi nyt. "Oi Jeesuksein, mun syntisen..."

Jeesus on meidän syntisten tähden ristin kantanut, ristillä kuollut ja siinä sovittanut meidät Jumalan kanssa. Oi, miten suuri onkaan se rakkaus meitä kohtaan, jospa sen oikein tuntisimme-kin.

"Sun omanas ja lapsenas mä tahdon aina olla, Sinulle yksin kelvata ja maailmalle kuolla."

Seija Mähönen
1959—60

Koko hänen perheensä on nyt kristitty ja osallistuu aktiivisesti myös kirkon työhön. He kuuluvat meidän lähetyksemme Tokiossa olevaan Ikebukuron seurakuntaan.

H. V.

Ensivaikutelmia

Monet opistolaisistamme ovat syksyn tullen päässeet jatkamaan opiskeluaan ja valmentautumaan jotakin päämäärää ajatellen. Suurin joukko heitä on osunut Helsingin evankeliseen kansankorkeakouluun, josta olemme pyytäneet tervehdyistä ja kuvausta ensivaikutelmista uudessa ympäristössä.

Vaikutelmat ovat siis aivan tuoreita, taitavatpa vielä olla liiankin tuoreita. Niissä on vielä maaseudun rauhasta, syystöiden keskeltä lähteneen nuoren hämmästelyä kaupungin ilmapiirissä. Ei ole uusi opistokotikaan ehtinyt tulla edes tutuksi. Mutta Viestimme ilmestyessä varmaan on jo toiset tunteet, ympärillä on turvallinen toveripiiri ja on toivottavasti päästy jo opiskelun makuun. Jumalan siunaavaa läsnäoloa saamme pyytää heille kaikille, missä ovatkin "yrittämässä eteenpäin".

Sydämelliset terveiset omalle opistokodillemme entisiltä Kohtavaaran kasvateilta!

Harvinaiseksi mainittiin pienessä tervehdyskortissa, joka opistolta tuli sitä, että täällä Helsingin ev. kansankorkeakoulussa on nyt kokonaista kahdeksan opistolaista. Kiitämme, että meitä muistetaan näin tervehdyksin ja Taivaan Isän siunauksen toivotuksin. Samalla pyydettiin meiltä Pirtin Viestille pientä kuvausta ensivaikutelmistamme. Mielellämme sen teemme, kun aikaakin on vielä, tähän vasta totutellaan.

Matka, ainakin viime vuoden oppilasjoukolta, sujui sen pituudesta huolimatta hyvin. Jännitys kasvoi, sitä mukaa, kun aamukin valkeni ja läheni kaupunki. Oikeastaan odotus oli vieläkin suurempi kuin kansanopistoon mennessä. Jo Helsingin näkeminen, ainakin ensikertalaisille, oli jännittävää.

Miten voisi kuvata ensivaikutelmia, kun oltiin suurkaupungissa. Taisi rautatieaseman vilksessä tulla mieleen vanhempien neuvot ja varoitukset, joita varmaan itsekin lähtiessään oli saanut. Mutta emme ehtineet paljon liikennettä ihmettelemään, kun tuli Eila Iksen täti ja johdatti autoon ja niin olimme onnellisesti saapuneet perille, Kallion

kaupunginosassa sijaitsevaan kouluumme, jossa, jos Herra sallii, saamme viettää opiskellen talviajan. Johtajatar Koskiniemi toivotti tervetulleiksi ja näytti huoneet, joissa levähtiin matkan vaihat. Taisi olla Pentti Kokko, joka ensin ehti sanoa vaikutelmansa, sen, ettei ottaisi tätä paikkaa kotikyläkseen, vaan kunnan kevät saapuu kerran, ei löydy parempaa paikkaa kuin Ylikylä (Nurmeksessä).

Niin, suurestihan tämä paikka poikkeaa vaikkapa omasta opistokodistamme siellä vaarojen ja kauniin luonnon keskellä. Kivimuurit täällä ympäröivät pienen pihamaan ja sen ainoan puunkin. Siitä puusta ja sen lehdistä sitten seuraamme syksyn tuloa. Meillä on aika mukavat asunnot ja paikat, joten aika kyllä kuluu. Vaikka edessä on kyllä peloittavan tuntuinen talvi, suurista kirjapinoista olemme jo kuulleet. Muutenkin vaatimukset ovat aivan tavattomasti suuremmat kuin kansanopistossa. Hauskaa ja mielenkiintoista on varmaan kerho-, pyhäkoulu- tai katulähetystyössä. Mutta tiukille täällä kyllä joudumme.

Kaikkiaan tänne on eri puolilta maata kokoontunut viisikymmentä oppilasta, aivan samanlainen joukko kuin viime vuoden kurssi Nurmeksessä. Kolmelle

pojalle meistä oli tuttujakin, viime vuonna Kauhajoella tavattiin hiihtopäivillä.

Niin toivomme, että tuleva opiskelukausi olisi meille antoisa, mutta Jumalan siunausta erikoisesti tuleville uusille opistolaisille Nurmekseen.

Toivomme, että uusille nykyisille oppilaille jäisi kerran opistoajan päätyttyä valoisat, kauniit ja hauskat muistot.

Saakoon talvenne siunata Hän, jossa meillä on lunastus.

*Ella Määttänen
Sisko Heikkinen
Eila Ikonen
Seppo Martikainen
Varpu Piirainen
Marjatta Hiekkaniemi
Toivo Juntunen
Pentti Kokko*

Terveisiä Lahdesta

"Sä syntiä karta
Ja kiusaustaan!
Kun voitat,
uus voitto käy helpommaks vaan.
Käy pois himon teiltä.
Kuin mies sodi ain!
Ah, uskossa katso sä Jeesusta vain!"

Tätä laulua lauloimme rakkaassa opistokodissa usein ja silloin lauloimme aivan vain toisten mukana. Mutta nyt sen sisältö tuntuu toiselta, sillä täällä olemme enemmän kylmän maailman piirittämänä ja kiusausten keskellä. Täällä kaupungissa ovat kaikki huvitilaisuudet niin voimakkaasti houkuttelemassa kaikkia nuoria puoleensa. Mutta niinhän tässä laulussa sanotaan: "Kun voitat, uus voitto käy helpommaks vaan". Rukoilkaamme Taivaalliselta Isältä voimaa taistella, sillä emmehan omin voimin tule toimeen.

Kuinka haikeasti muistelemme niitä ihania hetkiä, joita mekin saimme siellä viettää ja niitä hyviä elämän ohjeita, joita meille suurella rakkaudella annettiin. — Taasen kokoontuu uusi opistolaisjoukko sinne opistokotiin ja toivomme, että ottaisitte vaarin kaikesta, mitä siellä opetetaan ja neuvotaan.

Jumalan siunausta opettajille, kaikille toveriliittolaisille ja uudelle opistolaisjoukolle. Muistakaamme, että meillä on lunastus ja pyytäkäämme laulun tekijän tavoin:

"Lähemmä, oi Jeesus sinua!
Lähemmä sä vedä minua,
Lähemmä kuin ennen aina vaan,
Lähemmä, oi Herra ainiaan!"

Liisa Tolvanen 1959—60
Eevi Snicker 1956—60

J. K.

Varmaan kurssitovereita kiinnostaisi kuulla enemmänkin näistä toveruksista, jotka ovat yhdessä lähteneet jatkamaan ompelualalla ja, niinkuin toisesta kohdasta lehteä olette jo ehkä nähneet, ovat nyt oppilaina Harjulan ompeluopistossa Lahdessa. Näin he kertoivat opistolle lähettämässään kirjeessä:

"On niin hauska kuulla uutisia sieltä rakkaasta opistokodista. Aina vaan ovat ajatukset siellä opistolla ja opistoajassa. Taasen sinne kokoontuu uusi opistolaisjoukko, joka täyttää meidän entisten opistolaisten paikat.

Täällä meidän koulussa on ensimmäisellä luokalla 29 tyttöä ja suurin osa heistä on täältä päin. Koulu toimii vanhassa puutalossa, jossa on hirveän ahdasta. Kaikki istumme saman pöydän ympärillä ja opettaja on sitten pöydän toisessa päässä opettamassa. Kaikki ompelutyöt aloitetaan aivan alusta ja perusteellisesti. Koulu on näin alussa helppoa ainakin vielä, kun lukuaineita-kaan ei ole vielä paljon.

Koulumatkamme, jonka me joudumme illoin ja aamuin kulkemaan, on vajaat

kaksi kilometriä. Olemme toimineet myöskin emäntinä ja laittaneet itse ruokamme, joten illat ovat menneet nopeasti käsitöiden ja lukemisen parissa.”

Toim.

Järvenpäästä

Rakkaat opistoverini, missä päin tätä Suomen maata lienettekin!

Ajatuksissani olen muistellut teitä kaikkia, suurta joukkoa. Mieli haikeana olen useinkin miettinyt: saisimmepa vielä kerran olla kaikki yhdessä, kertoa toisillemme surumme ja ilomme. Niinhän usein lauloimme: ”Yhtehen, yhtehen, pääsemmekö vielä kerran. . .” Ainakin sitten saamme tavata toisemme, kun saavumme päämääräämme, taivaan kotiin.

Kunpa jaksaisimme vaeltaa tämän maisen matkamme Jumalaan uskoen ja luottaen. Ilman Häntä emme tule toimeen.

Toivotan teille kaikille parhainta onnea ja menestystä elämässänne Jumalan johdolla. Rukoilkaa. Jumalalta tulee apu ja pelastus.

Terveisin

Pirkko Helimaa
1959—60

J.K.

Kirjoitusta seuranneesta kirjeestä rohkenemme ottaa tähän muutaman rivin jatkoksi:

”Kyllä elämä tuntuu aivan erilaiselta, kun sain käydä opiston viime talvena. Ilman tätä olisi paljon vaikeampaa katsoa avoimin silmin kohti tulevaisuutta. Nyt tuntuu niin turvalliselta ajatella, ei huolta huomisesta, tänään auttaa Herra.

Iltarukouksiini olen aina liittännyt sanat: ”Suojaa ja varjele meitä opistolaisia ja kaikkia opiston opettajia”. Jumala on tullut paljon rakkaammaksi opiston käytyäni.”

UUDET OPPILAAT

K u h m o s t a : Terttu Malinen, Lyydi Haverinen, Sylvi Haverinen, Helvi Heikkinen, Hilja Piirainen, Irma Sirviö, Eine Makkonen, Aino Väisänen, Helli-Marja Kyllönen, Laila Kinnunen, Seija Ahtonen, Kerttu Tampio, Martti Kilpeläinen. N u r m e k s e s t a : Katri Mahanen, Helli Haverinen, Eeva Kirjavainen, Sirkka Haapalainen, Ritva Sormunen, Maija Siira, Anja Rissanen, Martti Tolvanen, Hannu Kokkonen, Reino Vartiainen, Reijo Leinonen, Ahti Karjalainen. P i e l i s j ä r v e l t ä : Aino Leinonen, Vuokko Ikonen, Marja Leinonen, Aune Vaakanainen, Ritva Kärkkäinen, Valma Toivanen, Alpo Nykänen. J u u a s t a : Tuula Kortelainen, Raili Martikainen, Liisa Nykänen, Sirkka Mäkeläinen, Marja-Liisa Räsänen. V a l t i m o l t a : Taimi Kietäväinen, Irma Hytönen, Helvi Säppi, Pirkko-Liisa Mämmi, Anna Koukari. S o t k a m o s t a : Tyyne Pyykönen, Raija Klemetti, Helinä Huotari, Silja Heikkinen, Elsa Lukkari. R a u t a v a a r a l t a : Rauni Apell, Aune Pursiainen, Airi Toivanen, Airi Tiainen, Rauha Tiainen, Riitta Korhonen. P o l v i j ä r v e l t ä : Anneli Tanskanen, Hilka Lehikoinen, Vieno Hyttinen. E n o s t a : Helmi Hassinen, Teemu Heiskanen, Teuvo Liimatta. V i e k i j ä r v e l t ä : Pirkko Kärkkäinen, Erkki Kärkkäinen. K o n t i o l a h d e l t a : Eeva Vattulainen. T o h m a j ä r v e l t ä : Leo Syrjälä. L i p e r i s t ä : Terttu Lappalainen. K u u s j ä r v e l t ä : Salme Pajarinen. V a a l a s t a : Risto Korhonen.

Tätä me tarvitsemme, toistemme muistamista Taivaallisen Isämme edessä. Varmaan on toisiakin toveriliittolaisia, jotka suorittavat tällaista esirukouspalvelua. Jos olisimme sen välillä unohtaneet, muistuttakaamme siitä taas itseämme. Pian kokoontuu uusi opistolaisjoukko. Opistotyö kaipaa taivaan siunausta, itse kukin voimme olla sitä pyytämässä. Näin nykyisiä ja entisiä muistaen voimme olla toinen toisillemme avuksi.

Toim.

K I H L O I S S A

Pentti Meriläinen	1946—47
Sirkka Kuittinen	1948—49
Lauri Immonen	1947—48
Aili Honkanen	1953—54
Tatu Tolvanen	
Eine Ihonen	
Lauri Korhonen	1955—56
Terttu Kinnunen	
Matti Kuhmola	1955—56
Saima Koukkari	

V I H I T T Y

Martti Vänskä	1947—48
Inkeri Itä-Aho	
Karl Johan Thorman	1949—50
Liisa Puumalainen	1950—51
Erkki Suhonen	
Maire Vestman	
Taisto Kolehmainen	1951—52
Kyllikki Meriläinen	1952—53
Taavi Tampio	
Alli Pulkkinen	
Tauno Piitulainen	1953—54
Aili Kinnunen	1955—56
Martti Kortelainen	
Anja Kettunen	
Reino Väyrynen	1957—58
Sinikka Nevalainen	
Jorma Hirvonen	1958—59
Sirkka Välitalo	

ERI OPPILAITOKSIIN PÄASSEITÄ:

Savonlinnan seminaariin	
Kaisu Huotari	1959—60
Joensuun Keskusammattikouluun:	
Reijo Kaukovirta	1959—60
Osmo Nevalainen	1959—60
Pieksämäen Diakonissalaitokseen:	
Elvi Heikkinen	1958—59
Lahden Diakonissalaitokseen:	
Hilkka Heikura	1955—56
Harjulan ompeluopistoon:	
Liisa Tolvanen	1959—60
Eevi Snicker	1959—60
Loimaan kodinhoitajakouluun:	
Saara Pääkkönen	1957—58
Otavan kodinhoitajakouluun:	
Laila Määttä	1953—54

RUKOUS KOTIMATKALLA

*Isäni, tasaista tietä en pyydä Sulta.
Tahtosi tietä pyydän, vaikka ois tulta
määrä mun kantaa tietäsi valaisten.
Heikko kun olen, voimaasi rukoilen.*

*Isäni, tahtosi tie mulle rakkaaksi tee.
Voimaasi pyydän, se vaaroissa suojelee.
Alttiiksi tee minut auttamaan korpitiellä.
Kaikkihan lapsias oomme nyt, sekä siellä.*

Marjatta Pitkänen
1955—56

Tämä ei koske ainoastaan suuria onnenaikoja elämässäsi tämä sana: "Tämä on se päivä, jonka Herra on tehnyt; iloitkaamme ja riemuitkaamme", se koskee yhtä paljon sitä säteilevää auringon paistetta, korkeaa taivasta ja kirkasta ilmaa, joka sinua kohtaa avatessasi ikkunasi aamulla. Se koskee tarpeellista lepopäivää, odottamatonta menestystä, tervetullutta vierasta, virkistävää huiumatkaa, kaikkia näitä pieniä iloisia sattumia, joita elämä tarjoo. Sinä Jumalan lapsi ja ystävä, avaa kaikki sielusi ikkunat ilolle, jota sinulle annetaan. Antaudu onnen hetkelle — sinä olet Jumalan kädessä.

Beskow

Helsingin evankeliseen kansankorkeakouluun:	
Ella Määttänen	1950—51
Varpu Piirainen	1958—59
Marjatta Hiekkaniemi	1957—58
Sisko Heikkinen	1958—59
Eila Ikonen	1959—60
Toivo Juntunen	1959—60
Pentti Kokko	1959—60
Seppo Martikainen	1959—60
VALMISTUNEET kodinhoitajiksi Raudaskylän kristillisestä kansanopistosta:	
Signe Huotari	1957—58
Helvi Voutilainen	1958—59

*Sydämelliset onnittelut! Jumalan läsnäolon siunausta kaikkiin päivinne! "Tämä on se päivä, jonka Herra on tehnyt, iloitkaamme ja riemuitkaamme siitä."
Ps. 118: 24.*

Etsitkö onnea . . .

(Jatk. siv. 8.)

letken onni, syvänaikin koettu, haihtuu ajatuksista aamu-usvan tavoin. Tulee surua, ehkä paljon ja monenlaista. Olet tyytymätön kaikkeen, itseesikin. Pelkää, että toiveesi eivät toteudu ja sekin vain lisää taakkaasi. Mutta koko ajan kaipaat ja etsit jotakin, jota et itsekään ehkä tiedä, mitä se on.

Silloin ehkä pysähdyt miettimään. Muistit, että isänmaamme on vapaa, sinä itse olet vapaa ajatuksinesi ja tekoi-nesi. Silmäsi huomasivat Jumalan luoman luonnon kauneuden, jossa sinäkin saat elää. Näin suuria ajatellessasi huomasit varmaan huoliesi ja murheittesi pienuuden. Tietysti surua joskus on ja täytyy olla. Mutta kun se hitaasti väis-

tyy, niin tiedät kasvaneesi. Ja kasvami-
nenkin on onnea.

Ajattelitko koskaan yön hiljaisina hetkinä Jumalan suuruutta ja kaikkivaltaa? Tunsitko itsesi pieneksi ja avuttomaksi. Silloin varmaan tunsit onnea saadessasi ajatella, että Hän pitää sinustakin huolen.

Etsitkö elämääsi onnea? Muista silloin, että onnen löytäminen ei ole toiveiden toteutumista eikä tavoitteiden saavuttamista! Elä vain nykyhetkessä, sillä onni tulee vastaasi joka päivä! Olet niin rikas: sinulla on aurinko ja taivas, puut ja linnut. Ja ennen muuta: ole onnellinen siitä, että saat tämän päivän elää turvallisimmiin mielin, käsi Vapahtajan kädessä.

Aili Piirainen
1955—56

Onnitlemme!

Kesän tapahtumia on vielä eräs merkkipäivä. Meidän kaikkien yhteinen Hilma-tätimme täytti heinäkuun 8 päivänä 60 vuotta. Merkkipäiväänsä hän vietti matkoilla ollen.

Saamme nyt yhteisesti esittää hänelle onnentoivotuksemme ja kiittää kaikesta siitä vaivannäöstä ja

uurastuksesta, mitä hän on opiston ja sen asukkaitten eteen vuosien mittaan jaksanut kestää. Toivomme Jumalan runsasta siunausta edessä oleville vuosille. Olkoon alkava opistotalvikin, joka Hilma Kermisellä opiston ison keittiön vastaavana on jo 15. työkausi, siunattu siellä tärkeällä yhteisen elämän kulkuun niin merkittävästi vaikuttavalla työsaralla.

TULE JA KATSO!

Joh 1: 45—51

Opiston suojissa tuntuu jälleen nuorekas elämänsyke. Ehkä se aluksi tunnetaan hieman outona, kenties ei niin niiden kohdalla, jotka ovat olleet mukana opistotyössä, mutta varmaan niiden, jotka aloittavat ensimmäistä työkauttaan, ja samoin niiden nuorten, jotka juuri ovat alkaneet opistoajansa.

Kun opistot ilmoittivat talvityökaudestaan ja kutsuivat suojiinsa nuoria, saattoi ylläolevat sanat "tule ja katso!" nähdä monenkin ilmoituksen yhteydessä. Tulkoot ne vielä toistetuksi tervetulo-toivotuksena sekä niille nuorille, jotka ovat lähteneet talvikaudeksi kristilliseen kansanopistoon, samoin kuin niille uusille työntekijöille, jotka ovat "laskeneet kätensä auraan" tällä työsaralla; mutta myöskin niille, jotka Jumalan johdatuksesta ovat kerran saaneet olla opistossa, kantautukoon uudelleen näiden sanojen viesti! Ja olkoon yhteinen pyyntömme, että Hän, Jeesus, jota kohtaamaan nuoret ovat lähteneet, täyttäisi armossaan tämän odotuksen, niin että työkauden aikana ja päättyessä saataisiin kiitollisina kertoa: "Me näimme Herran!"

On sanottu, että tämä evankeliumin kertoma kehoitus kantautuu Kristuksen valtakunnan keväästä. Vaikka elämmekin syksyä, sopii tätä muistaa, sillä pyydämme tähän työtä tätä kevättä odottaen omaan elämäämme. Silloisen ajan parhain nuoriso oli kerääntynyt Johannes Kastajan ympärille. Se ei kuitenkaan saanut jäädä siihen; Johannes viittasi Jeesukseen: "Katso, Jumalan Karitsa!" Niin tahtoo myös kristillinen kansanopisto tehdä.

Meidän aikamme nuorilla on monenlaisia oppaita, mutta eivät ne kaikki suinkaan osoita tätä Jeesusta. Jotkut katsovat edustavansa niin toisenlaisia elämänarvoja, että hoitakoot toiset tämän. Jotkut eivät voi tehdä tätä siksi, että he menettäisivät nuorensa, jos nämä tulisivat saatetuiksi Vapahtajansa luo. Tällaisia oppaita aikamme nuorilla on, ja se merkitsee, että nuoristamme todella taistellaan oman edun ja aineellisen voitonkin toivossa. Ovatko heidän kasvattajansa riittävän selvillä siitä, mistä on kysymys, jos nuoret itse eivät sitä näkisikään?

Yllä oleva kutsu kertoo myös, että Jeesuksen ystävät ja seuraajat eivät hidadelleet, vaan pitivät tärkeänä voittaa läheisensä Hänelle. Entä me? Näinkö mekin lastemme, nuoremme tai tovereitemme kohdalla? Vai onko hitauden ohella ja taustana välinpitämättömyys?

Ei ollut ihmeteltävää, jos sanoma Jeesuksesta silloin kohtasi epäilyjä, mutta kun niin käy yhä vielä, vaikka nykyajan ihmistä ympäröivät kaikkialta todistukset evankeliumin sanoman siunatusta vaikutuksesta ei vain iäisyyden vaan ajankin kysymyksissä, ja silti epäroidään, se on sokeutta, joka todistaa pimeyden ja valheen voimista ja väkevistä eksytyksestä. Tämä on meidän tilanteemme, ja se on kohtalokas.

"Tule ja katso", on vastaus epäilijän pohdiskeluun. Hänen ystävänsä ei ryhtynyt väittelemään — se olisi ollut tuloksetonta! — hän vei epäilijä-ystävänsä Jeesuksen luo vakuuttuneena Hänen voimastaan voittaa epäilijänkin. Eikä hän pettynyt!

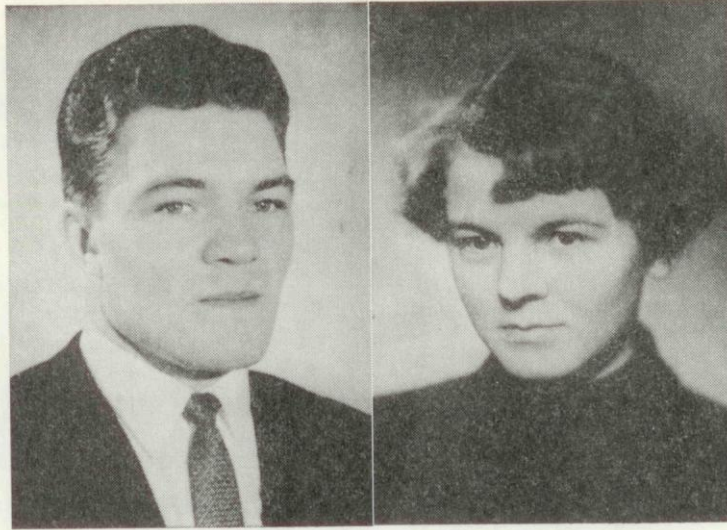
Moni nuori on vastaavassa tilanteessa epäillen Jeesuksen seurassa tarjoutuvan elämän sisältöä. Saattaisiko sieltä tulla mitään hyvää juuri nuorelle? Kunpa silloin olisi joku Filippus, joka sanoisi: tule ja katso! Opisto pyytää tehdä niin!

Kun nuori on saanut laskea Vapahtajansa eteen tunnontaakkansa ja oppinut jättämään Hänelle myös tulevaisuutensa aavistamattomat vaiheet, kun hän on saanut rauhan Jumalan kanssa ja Jumalan lapsen turvallisuuden, sitten hän ei enää epäri, vaan tahtois toistenkin kokevan saman. Tämä on epäluoisten nuorten oma siunattu kokemus, josta he kiittävät — niin, kiitätkö todella vielä Sinä, joka kerran tästä iloitsit.

Sekä kutsuen että uudelleen kehoittaen ja rohkaisten kaikukoon sielussasi:

Tule Jeesuksen luo! Tule nuorena, oi!
Hälle uhriksi tuo kevätpäiväsi koi!
Miten harmeta pääs' sinä synnissä
soisit
ja sun talves ja jääs' vasta Herralle
toisit?

Toivo Salomaa

Huomasit varmaan meillä olevan jotain yhteistä, nimi. Ai, että miksi? Ei, emme ole sisaruksia emmekä isä ja tytärkään, äidistä ja pojasta puhumattakaan. Liioin emme liene ihmeempi sattuman oikkukaan, vaan ihan tavallinen aviopari ja lisäksi nuori sellainen.

Harras toiveemme on, että hyväksyisit meidät Pirtin Viestin perheväkeen jaksaksemme kunnialla täyttää vaativaa tehtäväämme.

Pirtin Viestin lukijoita sydämellisesti tervehtien

Eila ja Väinö Honkasalo

Kahdennenkymmenennen työkauden alkaessa

on opiston opettajistossa tapahtunut seuraavat muutokset: kotitalousopettaja Katri Pennanen, joka on ollut opiston työssä v:sta 1949 on siirtynyt oppikoulun kotitalousopettajaksi Saarijärvelle ja maatalousopettaja, agronomi Julia Vesterinen on saanut uuden tehtävän Genetsaretin rannalla, Palestiinassa. Kiitollisina tähän asti suoritetusta työstä heidät on siunauksen ja menestyksen toivotuksin saateltu uusiin tehtäviin. Heidän tilallaan ovat nyt nuoret työntekijät, kotitalousopettaja Eila

Honkasalo ja maatal. tekniikko Väinö Honkasalo. Tuorein, nuorin voimin uudet työntekijät sopivasti täydentävät opiston opettajakuntaa. Sulkekaamme heidät myös esirukouksiimme! Uusien oppilaitten nimet löytyvät toisaalta lehdestämme. Heidän lukumääränsä on 66. Opiston suojat täyttyvät nuorista, eteenpäin pyrkivistä ja itseään edelleen kehittämään haluavista nuorista naisista ja miehistä, mikä on mieluista panna merkille. Toivotamme heidät tervetulleiksi Jumalan siunaus mukanaan.

Ihmisen elinpäivät ovat niinkuin ruoho

Viime vuoden heinäkuussa 15 päivänä sai iäisyyskutsun toveriliittolaisten parista Hilikka Lipponen. Hän kuului vanhan Pirtin perheeseen ollen oppilaana työ kautena 1947—48. Muistamme hänet aina iloisena ja palvelusalttiina nuorena tyttönä. Hänen osakseen elämässä tuli kuitenkin kärsimyksen kova koulu, jota hän sai käydä monet vuodet, kunnes kuolema tuli vapauttajana.

Olemme jälleen saaneet todeta ihmisestä: "Hän kukoistaa niinkuin kukkanen kedolla. Kun tuuli käy hänen ylitensä, ei häntä enää ole." Sana jatkuu kuitenkin: "Mutta Herran armo pysyy iankaikkisesta iankaikkiseen niille, jotka häntä pelkäävät." On jotain enemmän kuin elämä ja se on Herran armo. Ehkäpä se, mikä meille on käsittämättömyyksiä kärsimyksessä, on syvimmältään myös tätä armoa, joka on enemmän kuin elämä ja sen salaisuus on kerran kirkkaudessa paljastuva.

Hilikka Lipponen muistolle

Kauniina kesäisenä päivänä levisi tieto, että Sinä Hilikka olit päässyt yli rajan, maahan, jossa kaikki vajaa lakkaa ja täydellisyys alkaa.

Olit luonteeltasi reipas ja aloitekykyinen. Monet vuodet puuhailit kodissamme touhukkaana pikkua apulaisena. Opistovuosi katkaisi olosi, joka vielä sitten jatkui useita vuosia, kunnes vartuit vanhemmaksi ja halusit lähteä kauemmaksi siipiäsi koettamaan. Elämän vastoinkäymisissä yllätti sairaus, joka sitten osoitautui parantumattomaksi. On vaikea ymmärtää Luojan tarkoitusta tällaisten sairauksien yhteydessä. Ehkä Hän haluaa tällä tavoin muistuttaa ainakin meitä toisia siitä suuresta lahjasta, jonka olemme saaneet ruumiin ja sielun terveydessä. Aivokasvain katkaisi lopuksi nuoren kovia kokeneen elämän. Olet saavuttanut Rauhan maan.

Lyyli Kortelainen

Kerttu Kuittinen vastaanottamassa retkeläisiä Ronkelin koululle saavuttaessa.

Poissa

Viime opistokussin kanssa saimme aivan työkauden alkupuolella tehdä retken Ronkeliin, jossa vietimme juhlaa kansakoululla. Sen jälkeen saimme vierailta ystävien kodissa Ronkelin Alapihassa ja nauttia talon vieraanvaraisuudesta. Silloin oli meitä vielä vastaanottamassa talon vanha isäntä, lämmintä sydämellisyyttä sädehtien.

Nyt hän, maanviljelijä Pekka Piironen, on poissa. Kevättalvella saapui hänelle kutsu taivaalliseen juhlaan. Emme näe enää tilaisuuksissamme tätä uskollista ja läheistä opiston ystävää. Monet vuodet hän kuului myös opiston johtokuntaan. Kaipaavin ja samalla kiitollisin mielin häntä muistelemme.

Poissa on myöskin keskuudestamme emäntä Olga Kortelainen, oman kylämme uskollisia opistoystäviä. Maaliskuun 25 päivänä hän sai muuttaa toiseen, parempaan maahan, johon jo vuosia sitten miehensä, johtokunnan jäsen, maanviljelijä Antti Kortelainen, sai siirtyä. Hänen lempeän rauhaisa olemuksensa säilyy muistossamme. Mielellämme olisimme hänetkin vielä lähellämme pitäneet, mutta Taivaallinen Isä kutsui jo väsyneen ja lähtemään valmiin lapsensa luokseen.

Syksyn yllättäessä

Jälleen on meillä syksy. Kesä monine vaiheineen on mennyt. Millaiset muistot ja elämykset meillä on kesästä, sen tiedämme itse. Monen kohdalla on kesä voinut olla kovin outo ja käsittämätön. Sitä on ollut vaikea kestää ja ymmärtää.

Niinkuin vuoden ajat vaihtuu, samoin vaihtuu elämämme kulku. Syksy yllättää usein aivan odottamatta. Mutta kun katselee syksynkin maisemaa, niin se on kaunis, siinä on monia vivahteita kaikkialla. Elämässämme on myös näin. Minun kesäni oli epätoivoista, kuin syksy olisi ollut täysin. Mutta kun nyt katselen taaksepäin, niin kaiken takana on ollut Jumalan käsi, niinkuin vuodenaikojen vaihtuessakin.

Eikö ole niin, hyvä toveriliittolainen,

että vaikeudet vievät lähemmäksi Jumalaa ja lähemmäksi toista ihmistä. Tahdotisin sanoa Sinulle: tyydy kaikkeen nurisematta, syksyisen kohtalon sattuesakin. Sen kautta Jumala tekee työtä meissä. Mutta varokaamme, ettei syksy pääse meidän sydämiimme, sillä siellä tulisi kaikesta huolimatta loistaa Kristus-valon, sen valon, joka ei sammu syksyn myrskyissäkään. Jeesusahan on maailman valo, Sinun ja minun. Tämä valo ja rauha sydämässämme jaksamme eteenpäin vaikeuksienkin kohdatessa. Jeesus on lunastanut meidät ja pyyhkinnyt syntimme pois omalla verellään.

Erikoisesti on viime aikoina soineet mielessäni laulun sanat:

"Synnit poissa, — autuutta oi,
Synnin maassa, ken käsittää sen voi?
Sydänkaihon täytös kerran totta on.
Päätyissä taistelun."

Tuo taistelun päätös voi olla likelläkin, sitä emme tiedä. Taistelkaamme loppuun, että pääsisimme perille. Silloin päättyy syksy. "Autuas ikeivät on."

Laina Kaverinen
1949—50

Jumala on antanut kasvun. Niin ei siis istuttaja ole mitään eikä kastelijaakaan, vaan Jumala, joka kasvun antaa.

Mutta istuttaja ja kastelija ovat yhtä; kuitenkin on kumpikin saava oman palkkansa oman työnsä mukaan.

Sillä me olemme Jumalan työtovereita.

1. Kor. 3: 6—9

Nähdessään kansanjoukot hänen tuli heitä sääli, kun he olivat nääntyneet ja hyljätyt niinkuin lampaat, joilla ei ole paimenta.

Silloin hän sanoi opetuslapsillensä: "Eloa on paljon, mutta työmiehiä vähän.

Rukoilkaa siis elon Herraa, että hän lähettäisi työmiehiä elonkorjuuseensa."

Matt. 9: 36—38

Parempi kuin elämä

Kuinka lieneekään, ihmiset kuitenkin rakastavat elämää. Jos henki on kysymyksessä, voi saituri luopua rahoistaan; jos henki on kysymyksessä, niin hän voi nähdä omaisuutensa menevän ja kuitenkin perästäpäin olla iloinen, että hän onnistui pelastaa henkensä.

Mutta löytyy sellaista, mikä on elämää parempi. Jos ihminen uhraa jotain sellaista säilyttääkseen henkensä, niin hänellä ei sitten ole elämästä paljon iloa. Sillä, joka on laiminlyönyt velvollisuutensa tai tahrannut maineensa pidentääkseen elämänsä, on sen jälkeen poltinmerkki otsassa ja elämä on hänelle kadottanut viehätyksensä. On mielettömyyttä luulla, että elämä sinänsä on minkään arvoinen. Sen arvo riippuu ihan siitä, kuinka sitä elää. Se, millä täyttää sielunsa, mistä ja minkätähden elää ja uhraa rakkautensa ja harrastuksensa, se määrää elämän arvon. — —

Lyhyt, mutta rikas elämä on parempi kuin pitkä elämä, joka siten on eletty ilman mitään korkeampaa sisältöä. Jos elämä on pidennettävissä sellaisilla keinoilla, että alituisesti on varovainen, itsekkäästi pitää huolta terveydestään, että kurjaimaisesti pelkää rasituksia ja vaaroja, silloin on parempi, että uskaltaa henkensä vaaraan ja todella elää niin kauan kuin elämää kestää. — —

Mutta sille, joka rakastaa Jumalaa, löytyy *jotakin*, joka on enemmän arvoista kuin mikään muu: se on Jumalan rakkaus eli, niinkuin sanotaan, Jumalan armo. Siitä hän elää. Se, mikä ottaisi hänen sydämeästään pois Jumalan rakkauden, se olisi hänelle pahempi kuin kuolema. Vaikka se voisi pidentää hänen elämänsä sata vuotta, niin hän ei epäilisi valitessaan.

Täytyykö sitten meidän koskaan siten valita? Tapahtuuko muulloin kuin vainon aikana, että ihmisellä on valittavana joko Jumalan armo tai elämä? Marttyyrit todella voisivat sanoa: "Meille on Jumalan armo enemmän arvoinen kuin elämä"; mutta mitä käytännöllistä merkitystä on sellaisella sanalla tavallisen kristityn suussa; koska se joutuu koe- tukselle? Joka kerta, kun hän on kiusauksessa jättää täyttämättä työnsä, velvollisuutensa, joka on niin raskas, että se kuluttaa hänen elinvoimiansa. Joka kerta, kun hän on kiusauksessa

luopumaan Jumalasta valitakseen aseman, joka lupaa hänelle pitkää ja rauhallista elämää tässä maailmassa. Joka kerta, kun hän on kiusauksessa katso- maan elämänsä ulkonaisen hauskuu- den ja onnen näkökannalta, sen sijaan, että sitä on katseltava iankaikkisuuden valossa.

Beskow: Jokapäiväistä elämää varten.

Syyskauden juhlia:

- 23. 10. Työkauden alkajaiset.
- 5—6. 11. Kotien ja opiston päivä.
- 5. 11. Kirkkomatka Nurmekseen, saarna kenttäpiispa Toivo Laitinen, osallistutaan invaliidien juhlaan Yhteislyseolla klo 13. Iltajuhla opistolla.
- 6. 11. Klo 10 jumalanpalvelus opistolla, saarn. kirkkoherra Lauri Hakamies. — Päiväjuhla klo 12.30. Ohjelmaryhmän ilta klo 19. Puhujana mm. kirkkoherra Toimi Kauppinen.
- 27. 11. Adventtijuha. Kirkkomatka Nurmekseen. Päiväjuhla Rukoushuoneella klo 12.30. Iltajuhla opistolla klo 19.
- 6. 12. Itsenäisyyspäivä.
- 18. 12. Joulujuha.

Pirtin Viesti

Julkaisija: Nurmeksen ev. kansan-
opiston toveriliitto r.y.
Päätoimittaja: Toivo Salomaa
Ilmestyy 5-numeroisena
Tilaushinta 250 mk
Postisiirtotilin numero 82253

Kajaani 1960
Kainuun Sanomain Kirjapaino Oy